

i g e n k ö n n y ű s z e r e p j á t é k

Doraddon

Világleírás

Összeállította: Nagy Balázs

2000. november 9.

Tartalom

1	Doraddon térképe	3	4	Természetfölötti	14
			4.1	Pár szó a Mágiáról	14
2	Történelem	3	5	Klánok, Rendek, Tömörülések	15
2.1	A teremtés	3	5.1	Megtisztítók Rendje (A Rend)	15
2.2	Az újkor történelme	4	5.2	A Mesterek Rendje	16
			5.3	A Remény Letéteményesei	17
3	Városok	8	6	Népcsoportok	17
3.1	Morgador	8	6.1	Hegyi emberek	17
3.2	Dun'Bar	9	6.2	Brehk	17
3.3	Aldahir	10	6.3	Draggit	18
3.4	Liramo	10	6.4	Nomádok	19
3.5	Verlina	11			
3.6	Dor'Arir	12			
3.7	Az elpusztult városok	13			

Bevezetés

Az Igen Könnyű Szerepjáték - Doraddon [Világleírás] az *IKSZ* fejlesztőinek írásos dokumentuma. Célunk egy egyszerű, de jó szerepjáték megírása. Az *IKSZ* modulokból épül fel. Jelen dokumentum az *IKSZ* egy fantasy világát tartalmazza. A modulokat (pl. tárgyak, kiegészítő szabályok, világleírások) az *IKSZ* weblapján tesszük közzé:

<http://www.iksz.hu/>

A dokumentumban zárójelbe zárt külön bekezdésekben található a változtatási szándékok. Ezek mindegyike (típus: megjegyzés [név])

formátumú. A típus lehet „fejezet”, „todo” (kidolgozásra váró feladat), „esetleg” (megvitatásra váró alternatíva). A megjegyzés bármilyen értelmes magyar mondat lehet. A név megadásának elhagyásakor a bejegyzés a dokumentum mindenkori karbantartójának datálódik.

Írta:

- ▶ Érfalvy Áron (E.y.A) <aerfalvy.1@dpg.hu>
- ▶ Nagy Balázs (Jul the Keeper) <js@iksz.hu>

Copyright©1997-2000 Az Igen Könnyű Szerepjáték alkotói. Minden jog fenntartva. A dokumentum csak szabadon terjeszthető, pénzt csak a terjesztésért lehet felszámolni.

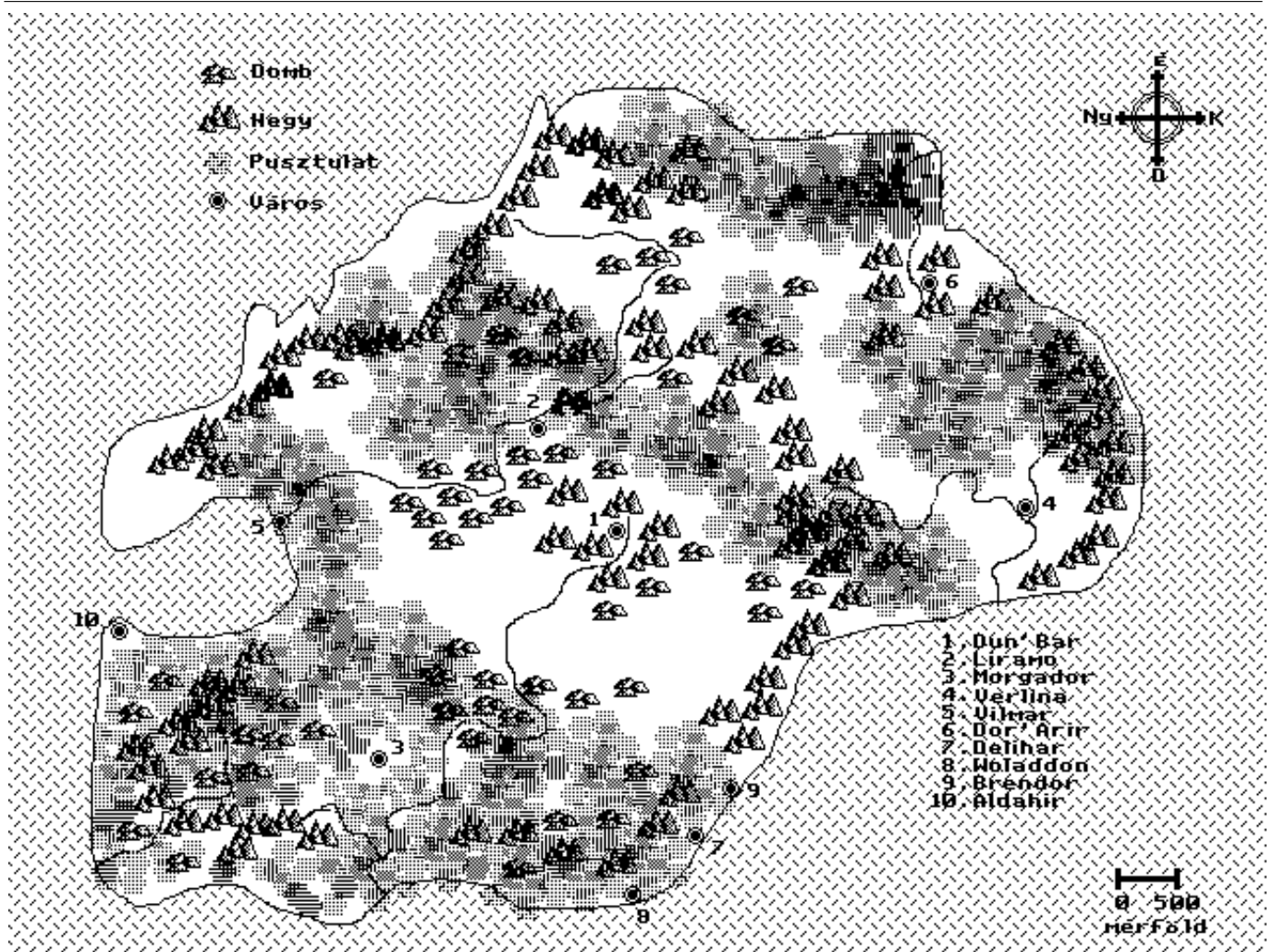
Ajánló

Doraddon a reményvesztett világ. Elvezet oda, ahol saját bőrükön tapasztalva bebizonyosodik, hogy az embereknek szükségük van istenekre, valamint az, hogy olyan mérhetetlen felelősség a teremtés, amit halandó nem tud felfogni. Mégis, a remény számos arca feltűnik: van, aki elfogadással rövidtávon, van, aki küzdelemmel éri ezt el.

Különös hangulatú hely ez, amibe betekintést nyerhetünk a kultúrák és a hatalmi rendszer megismerésével, számos idézettel tarkítva. Tapasztalt játékosoknak ajánlom ezt a modult, akik élvezetüket lelik a szerepek helyes játékában.

Nagy Balázs

1 Doraddon térképe

2 Történelem

2.1 A teremtés

„Doraddon, vagy a Halott Világ, ahogy az ott élők szólnak róla egy megkeseredett mosoly kíséretében. Gyönyörű völgyek közt megbúvó virágzó városok hona voltál valamikor, s mára a pusztulás hazája lettél. Az édent elborítja a homály, s menekvés nincsen”.

— Részlet Dragor Nervan történetíró feljegyzéseiből (L. 1274)

Doraddon történelme, mindössze 1500 éves múltra tekinthet vissza. Hogy alakulhatott ki mégis civilizáció ilyen rövid idő alatt?

„A történelem előtti időkben hét nem emberi lény, hét hatalmas mágus lépett a kopár teljesen kihalt, s száraz bolygóra, melyen élet azelőtt sohasem létezett. Más világból, s talán nem is e síkról érkeztek, céljuk egy új otthon megteremtése volt elűzetett népük számára”.

„Életet teremtettek a bolygón, s számukra mit sem jelentő néhány évszázad alatt mágiájuk segítségével be is népesítették azt. Lassan létrejött a bolygó egyetlen számottevő szárazulata, melyet nyelvükön Doraddonak, azaz új élet honának neveztek el. Siettek, hisz népük már úton volt az újhaza felé, ám soha senki nem érkezett sem akkor, sem az óta. A Kiűzöttek – ahogy saját népüket nevezték – talán

örökre eltűntek a síkok között”.

„Sokáig keresték elveszett népüket, s végtelen volt fájalmuk, mikor végleg kudarcot vallottak.”

„Az újvilág azonban önálló életre kelt. A mágiából szőtt világban, csekély 500 év alatt felvirágzott egy civilizáció, melynek tagjai embernek nevezték magukat. A hetek megfeledeztek a világról, és ez – mint később bebizonyosodott – végzetes hiba volt. Mikor visszatértek, szembe találták magukat egy értelmes civilizációval, melyet, ha nem is közvetlen módon, de ők alkottak. Az emberek befogadták, s Istenként tisztelték őket, a hetek megfontoltan irányították újonnan született népük sorsát. Ettől fogva számítják Doraddon történelmét, mely mára 1542 évet élt meg”.

– Az egyetlen fennmaradt tekercs Doraddon teremtéséről

Gondolatok a teremtésről:

– ...vajh miért nem tudunk semmit az ősmágusok előtti korról, mester?

– Szóval foglalkoztatnak létünk nagy kérdései: ki, mikor, miért, s főképp hogyan? Látom, nem csalsz meg szemed a valóság, de kérdéseidre csak homályos válaszokat adhatok, hisz jómagamnak is csak a képzetek játéka jutott. Hogy kíváncsiságod mégis kielégítesd, figyelmezz jól:

– A világot, pontosabban ezt a bolygót az ősmágusok találták meg mikor saját isteneik elhagyták őket, és népük sorsa igen rosszra fordult. Kutatásokat végeztek olyan világ megkeresésére, amelyre pusztuló világukról elmenekülő népüket letelepíthetik. Munkájukat siker koronázta. Találtak néhány fennmaradt feljegyzést, hogy isteneik már tettek próbálkozást egy bolygó létrehozására és benépesítésére, de valami tisztázatlan ok miatt abbahagyták, és az előbb említett őshazát hozták létre helyette. Az Ősmágusok ezen feljegyzés alapján találtak rá az élettelen bolygóra, és fejezték be az istenek félbehagyott munkáját. Ez lett a mi otthonunk. Mindössze ez az, amit hosszas beszélgetéseink során, Nervdehalból (az egyik Ősmágus) kiszedni tudtam.

– Kik azok az istenek, hisz sosem hallottam ezt a szót?

– Azt bizony magam sem tudom, de Nervdehal ezt a szót használta. Elbeszélése szerint ő sem találkozott velük.

– De mester, miért hagyták félbe az istenek? Lehet, hogy ők tudták, hogy ez a hely eleve pusztulásra van ítélve és ezért álltak tovább?

– Talán így talán úgy, de ezekre a kérdésekre még maguk az Ősmágusok sem találták meg a választ, ne boncolgassuk. Itt vagyunk, s annyi bizonyos, hogy nehéz örökségünkkel magunknak kell megküzdőnünk.

– Részlet Firdun d'Eval tanításából (987)

(a jelenkori gondolkodók szerint, a történelem eddigi legnagyobb filozófusa, egyike azon keveseknek, akit az ősmágusok bizalmukba fogadtak)

2.2 Az újkor történelme

1542-öt írunk, a történetírók (manapság nem túl sok van belőlük) ezt négy nagyobb időszakra bontják:

Időszak	A Kor neve
0- 511	Az Ősmágusok Kora
512- 923	A Félem Kora
924-1208	A Kászoszkor
1209-napjainkig	A Rend Kora

2.1. táblázat Történelmi korok

2.2.1 Az Ősmágusok Kora

A Magasztosok vezetése alatt az emberi civilizáció fejlődésnek, s virágzásnak indult, a ma megtalálható városok legnagyobb részének ebben a korban rakták le az alapköveit. Virágzott a kereskedelem – a hajózás, a karavánutak –, iskolákat alapítottak, és persze voltak háborúk, s akadtak szegények is. Az emberek maguk alakíthatták sorsukat, a Mágusok csak igen kényes esetekben avatkoztak a történelem alakulásába. Figyelmük már jó ideje azon időszak megismerése felé fordult, mely alatt idegen síkon kutakodtak, népük nyomában. Ámde hibát nem találtak, az emberi civilizáció pedig tovább haladt a maga irányította úton. A népesség az időről-időre fellobbanó kisebb viszályok okozta emberáldozatok ellenére egyre nőtt. A legnagyobb gondot ebben az időszakban egy járvány okozta, mely 491-503-ig tombolt, és tett néptelenné egész településeket. Valamiféle mágikus eredetű kórság volt, mely bárhol felüthette a fejét, és villanásszerűen terjedt. Aki egyszer megkapta, nem sok reménye lehetett, hisz pár nap alatt teljesen elüszkösödött, elfekélyesedett a teste, és szörnyű kínok között szenvedett ki. Hosszú ideig nem tudták megállapítani, hogy mi okozza periodikus visszatértét.

Évről-évre pontosan a Tavaszhozó első napján felütötte fejét, és 21 napig tombolt a világ legkülönbözőbb területein. Majd egy évre teljesen eltűnt. Azon szerencsés

megbetegedettek, akik a járvány utolsó napjaiban kapták meg a kórt, teljesen meggyógyultak.

A betegség megszüntetésére végül a hetek találtak megoldást: létrehoztak egy mágikus tiltómezőt, hogy a betegség ne tudjon betörni Doraddon területeire.

Persze, ez az eset komolyan gondolkozóba ejtette őket. Elvonultak a világtól, és megpróbálták megfejteni az időről-időre felbukkanó megmagyarázhatatlan események és rossz előérzeteik titkát. Hét évükbe került, hogy rájöjjenek: a világnak, melyet megalkottak, nem lett volna szabad létrejönnie. Rádöbbsentek, hogy isteneknek képzelték magukat, és arra, hogy az isteneknél kisebb szellem nem alkothat tökéleteset. A felismerésbe ketten beleőrültek, társaik kényszerűségből bebörtönözték őket egy külső síkra. Egy harmadik pedig összeroppant és öngyilkos lett. A megmaradtak elhatározták, hogy minden erejüket az elkövetkező sötét ár megfékezésére fordítják.

511-ben az összes Ősmágus eltűnt Doraddonról, az emberiség magára maradt, és eljöttek a Félelem évei.

2.2.2 A Félelem Kora

Sajnos ez az elnevezés tökéletesen fedi a valóságot. Az első kétszáz év a vihar előtti csend nyugalomával telt. Az Ősmágusok eltűnése utáni sokkot meglepően hamar kiheverve, soha nem látott összefogás alakult ki az emberek csoportjai között. Egyetlen háború sem dúlt. Mindenki az elkövetkező sötétségre készült. A városokat erős mágikus védernyőkkel látták el a varázslóklánok. Kutatások indultak az eljövendő gonosz kifürkészésére, de ezek a próbálkozások sorra kudarcba fulladtak, a jószok és látókok pedig egyre növekvő sötétséget láttak csak. Persze akadtak, akik pánikba estek, és olyanok is szép számmal, akik különféle szektákat alakítottak, külső démoni síkokkal létesítettek kapcsolatokat. Onnan olykor – bár ritkán – hatalmas démonok is érkeztek. Hatalmukkal kevés doradoni varázsló vetekedhetett. Ezek a szekták sötét vallásokat alapítottak. Istenüknek az adott démont tekintettek.

A rettegés akkor kezdett igazán elharapózni, amikor a kontinensek szélein – dátum szerint 794. A Fény havának 13. napján – megindult, és néhány védettnek hitt belső városban felütötte a fejét a pusztulás. A föld elfekedett, amerre a ragály haladt, soha nem látott lények prédálták fel azokat a településeket, amelyek nem rendelkeztek mágikus védelemmel. A mágikus védernyők azonban egyelőre kintartottak, és a sötétség is csak igen lassan araszolt. Az összefogás – mely a felkészülés ideje alatt egyre erősebb lett – hatalmas jól felkészült seregeket indított útnak a sötétség lényei ellen, s gyakran megsejt, hogy

hírmondó sem érkezett vissza az útnak indult dicső seregéből. Azok, akiket a pusztulás elért, hamar elsorvadtak, de csak azért, hogy a következő pillanatban már olyan új lényeként keljenek „életre”, melyben nem maradt semmi emberi.

Az emberek ekkor még hittek magukban. A nagyobb települések védereje kintartott a kisebbeket, melyek veszélybe kerültek még időben kiűrtették. Bizalomra adott okot az is, hogy pusztulás lényei sohasem hagyhatták el a fekete föld határát, s a varázslók egyesített erejükkel minimálisra tudták csökkenteni a sorvadás terjedését. Ennek köszönhető elsősorban az, hogy 800-ra mindössze a világ partmenti részeinek alig egyötöde pusztult el teljesen, amit nemsokára már csak Pusztulatként emlegettek a népek. A terjedését azonban nem sikerült teljesen megakadályozni, és mindezen erőfeszítések ellenére, a Pusztulat minden évben nagyobb és nagyobb lett.

A végső dőfést azonban az emberiség adta meg saját magának. Az előbbieken említést tettünk a sötét szekták kialakulásáról, melyek közül egy ezen idő alatt rengeteg (a többi szektához képest, számuk alig 15000-re rúgott) hívőre tett szert.

A szekta egy őrült démonúr irányítása alatt állt, tagjai szinte egytől-egyig fanatikus örültek voltak vagy lettek, a démonúr gonosz tanításainak hatására. Világvéget hirdettek, a harc feladását, őrült szabatázsakciókat indítottak a külső városok mágikus védernyőinek megsemmisítésére, de szerencsére egyelőre csak sikertelenül.

A démonúr – a feljegyzések szerint Graaat'Ghernifurgor volt a neve – kiűzetett saját síkjáról. Megrekedve a síkok között addig bolyongott, míg rá nem talált Doraddonra, mely éppen megfelelt céljainak – hogy magának új hazát teremtsen. Bár hatalma – fénykorához képest – igen megcsappant, mégis isteninek tetszett Doraddonon. Kapóra jött neki az is, hogy a világ éppen a teljes pusztulás előtt állt. Viszont nem felet meg neki a pusztulás sebessége, hisz így akár évezredekig is eltarthat, amíg átveheti felette a teljes hatalmat. Az emberek a legkevésbé sem érdekelték, egyszerű bábként használta őket, pusztításra, a többi ember demoralizálására, megfélemlítésére. Elsődleges feladatainak, a mágikus védernyők megsemmisítését tűzte ki célul, mert ha ezek megsemmisülnek, a világ többé már nem állhat ellent. Amíg megfélemlített hívei ezt megteszik, elég erőt gyűjt ahhoz, hogy teljes erejével belépjen erre a síkra, és pontot tegyen az emberiség nevetéséges próbálkozásainak végére. Az első nagyobb megrázó kódtatás 919-ben érte a világot. Délen egy ilyen szabatázsakció megsemmisítette a partmenti Delihar városának mágikus védelmét, a városra két nap alatt ráborult a teljes sötétség, százezrek pusztultak el. Nem tudni miért, az időközben megalakult legfőbb varázslórend csak most figyelt föl igazán a démon tevékenységére. Az inkvizíció első

máglyái már Delihar város pusztulása után két nappal fellobbantak, a szekta eddig csak fél szemmel figyelt templomaid hetek alatt felégették. A démonnak hívei fogatkozásával egyre kevesebb esélye lehetett a sikkapu megnyitására és meg nem erősödött meg annyira, hogy sebezhetetlenül lépjen át Doraddonra. Ezért főtemplomában – ez Északon a nagy Arany tó mellett volt – feláldozta 3000 fanatikus hívét, és az ő életerejükből nyitott kapun keresztül Doraddonra lépett. A sietségért azonban súlyos árat kellett fizetnie, hisz így hatalmának csak egy töredékét hozhatta magával az anyagi síkra. Doraddonon már felkészült varázslók figyelték érkezését. Nem sokkal manifesztálódása után sarokba szorították a még gyenge szörnyet, és közös erővel – mely jószerivel Doraddon valamennyi valamirevaló varázslójának erejét fogta össze – legyőzték, és jó időre kirekesztették erről a síkról. Bár véglegesen el nem pusztíthatták, de annyira meggyengítették, hogy sötét árnya nem térhet vissza legalább egy évezredig. A mágikus párbaj viszont súlyos károkat okozott Doraddonnak. Az ősmágusok óta nem volt ennyi egyesített varázserő Doraddonon, és soha nem feszült még egymásnak két ekkora hatalom. A varázslók nagy részének pusztulása megrengette a Doraddonon nagy nehezen létrehozott mágikus egyensúlyt, és felgyorsította a ragály terjedését is. Már nem állt rendelkezésre akkora mágikus erő, hogy a pusztulás terjedését kordában lehessen tartani. A külső – part menti – tartományokban elszabadult a pokol. Az embereken pánik és félelem lett úrrá. Az eddig barátságos népcsoportok egymásnak estek, mert mindenki az eddig még nem fenyegetett területekre akart költözni – minél távolabb a Pusztulattól. A sötétség már az emberi lelkeket is hatalmába kerítette.

Doraddon térképe csatamezőkkel – s a csatamezőkön emberi hullák tízezeivel – telt meg. Azok a népek, akik még mindig tartották magukat, nem voltak elegendő hatalom birtokában, hogy sokáig kitarthassanak. Kalandozók százai indultak az Ősmágusok felkeresésére, de ezek közül a legtöbbször soha nem tértek vissza. Akik pedig – bár ezek igen kevesen voltak – mégis megtértek, csak rossz híreket hoztak.

Igy köszöntött be a 924-es évben a Káoszkor.

2.2.3 Káoszkor

924-ben mindjárt két súlyos veszteség is érte Doradont. Májig sem tisztázott okok miatt másik két partmenti város Woladdon és Bhren'dor mágikus védernyője a kevés túlélő (mindössze néhány száz fő) beszámolója alapján elenyészett. Valószínűleg nem bírt ellenállni a sötét áradásnak. A kétmillió város szinte órák alatt leromboltatott. Akik megmenekültek, néhány kivételtől eltekintve

valamilyen rejtélyes betegség folytán hetek alatt elsorvadtak, vagy dühöngő örültté váltak. Mintha az egész földrész megbolondult volna, az emberek egymásnak estek, virágzásnak indultak a rablóbandák, és csak a legjobban őrzött városokban lehetett fenntartani a közrendet.

1024-re szinte a teljes délvidék a Pusztulat részévé vált, és elérte Morgador (Kőhalom) falait. Ám Morgador ellenállt. Az ott felhalmozott tudás, és az emberek hite kitartott. Bár a sötétség tovább vonult, máig sem tudott túljutni a Morgador falait övező mágikus védőhálón.

A népesség az Ősmágusok korához képest a harmadára csappant az állandó háborúk és a Pusztulat terjedésének következtében. A Délvidék – néhány kisebb szigettől eltekintve, mint Morgador – teljesen elnéptelenedett.

1092-ben elpusztult a kor legnagyobb városa: Vilmar, a kikötőváros. Bár ebben az esetben még idejében megpróbálták elmenekíteni az ott élő embereket, mégis alig százezren értek biztonságos területekre a hárommillió város lakói közül.

Nagyon szerencsés helyzetben volt viszont ebben az időszakban Ardahir kikötője, mivel arra – ismeretlen okok miatt – egyszerűen nem terjedt a Pusztulat. Sajnos mára ez a helyzet megváltozott: Morgadoron kívül ez a legveszélyeztetettebb település. Az ott élő emberek csak a tengeri úton történő menekülésben bízhatnak majd, ha a homály feléjük nyújtja kezét.

A megcsappant népesség még így is igen nehezen fért meg a fennmaradó üres területeken. Erre az időszakra jellemző, hogy az erősebb népek a belső tartományokba húzódtak vissza – a viszonylagos biztonságba. A gyengébb népek – akiket gyakran saját földjükről űztek el mások – meggyengülve a külső tartományokba (ezek általában Pusztulattal voltak határosak) szorultak, ahol nemso-kára teljesen elpusztultak. Az egyszerű ember számára ez az időszak maga volt a pokol, éhínségek, járványok dúltak. A harcmezőkön fekvő temetetlen hullák pestist terjesztettek, a Pusztulat felől érkező felhőkből lehulló eső, megtizedelte a termést, az onnan fújó szél mérges, fojtogató levegőt sodort a még érintetlen tájak felé.

1176-1189-ig terjedő igen rövid időben a lakható területek Doraddon eredeti nagyságának mindössze egyharmadát tették ki. A települések elszigetelődtek egymástól, ami annyit jelentett, hogy csak a Pusztulaton keresztül lehetett közlekedni, vagy tengeri úton hatalmas kerülőket kellett tenni. A gazdagabb kereskedőházak hatalmas zsoldos hadseregekkel védték szállítmányaikat, és még így is csak igen kevés karaván ért célba. Azok a kereskedők, akik nem tudtak zsoldosokat megfizetni, tönkrementek. Az árak, és főként az élelmiszerárak az égig szöktek. Rengetegen haltak éhen csupán azért, mert nem tudták megvenni a betevőt. Szomorú tény, hogy a rendelkezésre álló földterületen ezen 15 év alatt éppen optimális számú

ember maradt életben. A nagyobb városok közül délen csak Morgador és Ardahir állt meg, északon Kord, Liramo, Dor'Arir és a legészakibb város Verlina maradt meg. Ebben az időszakban szigetelte el a Pusztulat a legészakibb tartományokat is.

1298-ban az Arany-tó vize éjféketére változott.

1201. Elméletileg innen kellene számítani a Rend Korát, mert ebben az évben az egyik Ósmágus felbukkant Doraddonon. A Morgadori emberekben találta meg azt, amire szüksége volt: a megkérgesedett konok szívekre, az évek során megedződött akaratra és tudásra. Morgador lakói közül közel százezer ember hagyta ott otthonát, hogy a Mágus vezetésével felépítse a legvédehetőbb várost, mely a végsőig dacolni fog a pusztulással. A hatalmas vállalkozáshoz ezrek és ezrek csatlakoztak és útirányukat a központi hegység felé vették. Az Ósmágus összegyűjtötte a világon még élő legnagyobb tudósokat, varázslókat és hadvezéreket, és megalakította a *Megtisztítók rendjét*.

Doraddon egén új fénysugár villant, beköszöntött a Rend Kora.

2.2.4 A Rend Kora

1209-ben letették Dun'Bar, a Legvédehetőbb Város alapkövét. Innen számítják az új kort. Az építkezés hatalmas erővel kezdődött meg, szükség is volt erre, hisz a Pusztulat rohamosan közeledett, s építése még manapság sem fejeződött be teljesen. Ez volt minden idők legnagyobb városa, lakóinak száma 15 millió lehet majdan, ha elkészül. Mágikus védelme kiterjed mintegy 1000 négyzetmérföld fölé. A *Megtisztítók Rendje*, vagy ahogy manapság nevezik, a Rend alig tíz év alatt az egyetlen hatalmi tényezővé vált. Szükség is volt erre az erős kézre, még akkor is, ha ez rengeteg áldozattal járt. Könnyörtelenek voltak mindenivel szemben, aki a törvényt megszegte – felszámolták a rablóbandákat, viszonylag biztonságossá tették az utakat, hatalmat gyakoroltak a teljes kereskedelem felett.

1300-ban a Legvédehetőbb Város még mindig csak félkész állapotot mutatott, s máris ötmillióan lakták, az építkezések pedig hatalmas erőbedobással folytak. A legkülső tartományok kivételével viszonylag biztonságosan lehetett közlekedni, és mindenki számára elérhető áron lehetett élelmiszerhez jutni. A Rend eközben folyvást erősödött, hatalmas kémhálózatot épített ki, az engedetlenkedőkre halál várt. Egyre szaporodtak azonban a Rend ellenségei, talán éppen a túlzásba vitt kegyetlenkedések miatt.

Az Ósmágus 1324-ben ismét elhagyta Doraddont, hogy visszatérjen társaihoz, visszahívja őket, hogy együttes erővel megpróbálják felvenni a harcot. Az utánnaküldött kalandozók szigetre érve csak pusztulást találtak, és három ósmágus tetemét. Az utolsó ósmágus azóta sem tért

vissza Doraddonra.

A Morgadorban maradtak eközben tovább vívták magányos harcukat, tartották magukat esküjükhöz, hogy a legvégsőig kitartanak. Viszont egyre inkább elszigetelődtek a többi várostól.

1478-ban a Rend vezetése gonosz kezekbe került, és teljesen megfeketedett. Elkövetkezett a máig is tartó rémuralom. Dun'Bar-t nagyjából befejezték, és ez lett a Rend fellegvára. A szigorúság egyre inkább vérengzésekbe és kegyetlenkedésekbe torkollott. Az ellenük szót emelőket elnémították, besúgóik mindenütt jelen voltak (és vannak). Hadseregük az egyetlen igazi fegyveres tényező lett Doraddonon. A világra a korrupció, és a félelem sötét árnya vetült. Hatalmaskodásuk odáig vezetett, hogy a Rend tagjai mindet megkaptak, ellenben másoknak csak a munka és a kegyelemkenyér jutott. A Rendben olykor hatalmi belviszályok dúltak, de ezek nem voltak képesek megrengetni a hatalmas hatalmi gépezetet. Egyre több volt az elégedetlenkedő. Először csak kisebb társaságok, majd titkos szövetségek alakultak a Rend ellenében.

A külső tartományokban az emberek az félelemben az éhhalál küszöbén tengették életüket, a belső tartományokban ez csak annyiban különbözött, hogy ott volt mit enni.

Amikor Morgadorba eljutottak ezek a sötét hírek, a vezetők megrendültek, és ezt csak fokozta az a tudat, hogy saját gondjukon kívül nincs erejük mással foglalkozni. Ebből látszik, hogy a Rend – Morgadoron kívül – mindenhol az uralkodó szerepét tölti be. Helyőrségei vannak minden közepes és annál nagyobb településen, besúgói minden faluban. Gyilkosai keze bárhová elér. Mindeközben viszont keveset törődik a Pusztulattal, hiszen még évszázadokig biztonságban lehetnek Dun'Bar erődített városában, és ugyan kit érdekel, mi lesz négy-öt nemzedékkel később.

1490-ben a sötétség Ardahir felé is megindult, és szakon pedig két újabb fertőzött góc jelent meg, és rohamosan terjedt. A még érintetlen területek már csak Doraddon mintegy egyötödét teszik ki, a lakosság alig 50 millió fő, ami az Ósmágusok Korához képest – mikor 200 millió körüli volt a lakosság létszáma – egészen elenyésző. A lakosságból 10 millió Dun'Bar-ban él, a többi főleg a megmaradt városokba húzódott be. Mintegy 26 millió azoknak a száma, akik mágiával nem őrzött területeken élnek.

Újabb veszély, hogy egyre gyakoribb jelenség a sötétség lényei között, hogy képesek elhagyni, bár csak rövid időre, a Pusztulat területet. Morgador az utóbbi 10 évben már több, mint ötven ilyen támadásnak volt kitéve. Szerencsére ezek csak szervezetlen, nem nagyszámú próbálkozások voltak, és könnyűszerrel visszaverték a förtelmes torzszülötteket.

Más területeken is egyre gyakrabban előfordul, hogy

csontvázakból és különféle szörnyekből álló hordák prédálják fel a határ menti védtelen falvakat. A Rendet azonban ez a legkevésbé sem érdekli. Egyetlen katonát sem pazarolnak ilyen apróságokra.

A jelenlegi helyzetben a városok szinte kivétel nélkül elszigetelődtek egymástól. Ha valaki közlekedni akar, óhatatlanul is a Pusztulat földjére tévedhet, ahol bizony nagyszámú fegyveres nélkül semmi esélye a hosszú életben maradásra. A Rend csak a maga hasznát nézi, az okvetetlenkedőket megsemmisíti, az egyszerű emberek szenvednek tőle. Eredeti feladatát nem végzi. Egyszerűen

azért, mert az irányítói sötét lelkű gonosz emberek, és olyan magasan ülnek, hogy nem lehet hozzájuk férni. A Rendtagoknak újabban mindent szabad, a nem Rendtag pedig semmiféle joggal nem rendelkezik. Távol, a Pusztulat közelében, ahová a Rend keze már csak csekély mértékben ér el, egyre több olyan akad, aki fel meri emelni a fejét és, kész kitörni a rabigából. Ezek még azonban nagyon kevesen vannak, hisz Doraddon emberei már rég betörődővé és megtörtté váltak. A remény pedig már régen meghalt ...

3 Városok

Az emberi fejlődés letéteményesei lennének egy olyan világban, ahol nem létezik a Pusztulat. Doraddonon azonban nem csupán ennyi a jelentőségük. A városok már több évszázada a menekvés egyetlen lehetséges területei, hisz mi más dacolhat tartósan a terjedő Pusztulattal, mint egy mágikus védernyővel felszerelt város. Egy Doraddoni városban minden egy helyen megtalálható, ugyanis a leg-erősebb védernyő sem terjedhet néhány száz mérföldnél távolabb. Az ételmezt adó területek is csak ennyire korlátozódhatnak. Mivel a legtöbb város teljesen elszigetelődött, minden városnak önálló termelésre kellett berendezkednie.

A városok zsúfoltak, a Rend ideje óta engedély szükséges a bennük való letelepedésre – mely engedélyek kiadása a Rend hatáskörébe tartozik, és mellyel a Rend maximálisan visszaél. Persze szükség is van erre, mivel ilyen korlátozott mennyiségű föld, meg a mágikusan kondicionált egyhetes termőidejű földek ellenére is csak szegényes eltartó képességű. Ennek, és a Rend megszigorító intézkedéseinek köszönhető az ételmezt és vízárak egekig szökése, melyből a legtöbb hasznot maga a Rend húzza. A vizet, mely szinte minden esetben fertőzött területeken halad át, mágikus úton tisztítják. Hisz a fertőzött víz bőrre kerülve a legrosszabb esetben izomgörcsöket, sőt teljes és maradandó bénulást okozhat. A városok belső rendje ebből adódóan a lehető legszigorúbb, fokozottan igaz ez a Pusztulat által fenyegetett településekre. Mindezek ellenére, és ez elsősorban a városok hatalmas méretének köszönhető – hiszen mindenki, akinek egy csepp esze és elég pénze van, azonnal betelepül egy városba –, szép számmal akadnak tolvajok, orvgyilkos klánok, és egyéb sőpredék. Ezek főleg illegálisan városban tartózkodók közül kerülnek ki, azok közül, akik nem tudják, vagy nem akarják kifizetni a letelepedéshez szükséges súlyos aranyakat, és nem menekülhetnek máshova a Pusztulat elől. Természetesen ezeket folyamatosan üldözik a Rend

emberei, de az efféle szerzetek már régen megtanulták a túlélés fortélyait.

Ha valaki egy városban nem letelepedni akar, csak eltölteni bizonyos időt, akkor azt szintén csengő aranyakkal kell megváltania. Pénzéért írásos engedélyt kap. A városőrök, bárkit bármikor igazoltathatnak. Ha nincs engedélye, jobb esetben kényszermunkára viszik, rosszabb esetben pedig rávernek egy nemrég elkövetett gyilkosságot, vagy rablást, és, lehetőleg nyilvánosan: kivégzik.

3.1 Morgador

Az Elzárt Erőd. Bár egyike azon városoknak, melyeket már teljesen körülfogott a Pusztulat, mégsem lehet csupán egyikként kezelni, hiszen ez a város az emberi küzdelem legékeesebb példája a jelenkorban. Lélekszáma, mindössze 2 millió fő, ami meglehetősen csekély szám a 900 évvel ezelőtti fénykorát élő város majd' 20 milliós voltához képest. Persze sokan elmenekültek akkor, amikor még lehetett, és még többen haltak meg azóta. A mágikus védernyő a második legerősebbnek mondott Dun'Bar után, közel kétszáz mérföld az átmérője. A burkon belül, ahol nem laknak és nem futnak utak, mágiával táplált termőföldek vannak, az emberek ételmezt szűkségüket kielégítendő. Persze ez sem lenne elég, ha a felhasznált mágia hatására nem lehetne aratni hónapoként. Az ételmezt ugyan szűkös, de jut mindenkinek, erről központi elosztás gondoskodik. A legszegényebbtől a leggazdagabbig mindenki ugyanannyit kap. Persze, sok a feketézó, az ebből meggazdagodni igyekvő. A legnagyobb gondokat a nyers- és emberanyaghiány jelenti. A védőburok ugyan kirekeszti a gomolygó feketeséget, de hatástalan annak lényével szemben, „akik” időről-időre csapatokba verődve berontanak, és elpusztítanak mindent, ami az útjukba kerül. Ennek féken tartására helyőrségrendszert

alakítottak ki még a kezdet kezdetén. Egymástól 30 mérföldre, összesen 21 helyen ezerfős helyőrséget állítottak, kisebbfajta erődítményekben. Ezek a helyőrségek a maguk 30 mérföldes szakaszát kisebb 20 fős csapatokkal őriztetik 3 mérföldenként, mely csapatok feladata nem elsősorban az ellenállás, hanem, hogy az esetleges behatolókra felfigyelve időben riadóztassák a közelben állomásozó haderőket. Ez önmagában elég ahhoz, hogy nagyobb csapat ne surranhasson be észrevétlenül, de emellett még varázstudók sokasága is fürkészi a gyanús jeleket. Ebből is látszik már, hogy a lakosok jelentős része fegyverforgatással foglalkozik. Kb. 90.000 főnyi zsoldoshadsereg áll rendelkezésre. Sajnos a katonák a körülményekből adódóan nem mindig jól felszereltek, és még nehezebb pótolni az elesőket. A terület ércbányái már 200 éve teljesen kimerültek. A fegyvereket és vérteteket, illetve az előállításukhoz szükséges érceket a Pusztulaton keresztül kell behozni, ami igen veszélyes és kockázatos vállalkozás. A néha-néha érkező zsoldos csapatok pedig csak a legcsekélyebb mértékben tudják enyhíteni az emberhiányt. A térkapuk nyitása amellet, hogy költséges és igen nagy varázserőt igénylő feladat, a Pusztulaton keresztül szinte lehetetlen. Tudósok százai próbálják megtalálni a módszert, amellyel mégis lehetne kaput nyitni, jelentősen csökkentve ez által a nehézségeket.

A városban szilárd rend és katonás fegyelem uralkodik, ami mindenkire – nőre, gyerekekre is – egyaránt kötelező. Ennek ellenére akadnak tolvajok, és elvétve orgyilkosok is. Az egyéb városokkal szemben itt semmiféle hatalma nincs – és nem is volt – a Rendnek, bár kémei minden bizsonnyal rég jelen vannak. A város felépítése a megpróbáltatások éve alatt erődrendszerre változott. Három körkörös fal övezi, melyek közül a legkülső 70 öl magas, és tetején kétsávós szekérút kanyarog. A védelmet tovább erősítendő rengeteg őrtorony és kiszögelés található rajta. A városban minden ház elhelyezkedése a védelmet szolgálja, a falakat rendszeresen karbantartják annak ellenére, hogy az eddigi legnagyobb támadás sem jutott még a legelső falrendszeren belülre.

A mágikus védernyőt fenntartó kristályokat a legbelső vár rúnatornyában helyezték el, elemétilag áttörhetetlen, mágikus és materiális védőgyűrűkkel körbevéve.

„Az itt élő emberek őrhelynek tekintik otthonukat, s feladatukról még a felbukkanó idegen járványok ideje alatt sem feledkeznek meg. Rég megtanultak már tűrni, kitartásuk csak a halállal töretik meg”

— írja róluk Deletor Marsies

3.2 Dun'Bar

A Rend fellegvára, neve az ősi nyelven – amit még

az Ósmágusok beszéltek – Menedéket jelent. Talán ez az egyetlen nagyobb település, amit még nem legyintett meg a pusztulás szele, hisz a Pusztulat legközelebbi határa is jó 1500 mérföldre esik biztonságot adó falaitól.

A város méretei monumentálisak, területe majd 100 négyzetmérföld, helyenként 120 méter vastag külső falai szinte egybeolvadnak a környező hegyekkel. A falak magassága helyenként eléri a 150 métert is. Fiatornyok, erődített bástyák csüngenek e falakon. A városnak mindössze 4, egyenként 2 méter vastagságú acélkapuja van, melyet mágia mozgat és véd. A várost nyolc egymást körülölelő védrendszer alkotja, mindegyik egy egy külön városnegyedet alkot. Ezek a városnegyedek önállóan is életképesek. Ami azt jelenti, hogy ha az egész várost övező védernyő meg is szűnik, még minden negyednek van sajátja, és ha a körülötte lévő negyedeket már elhódította a Pusztulat, még akkor is életképes.

A város középpontjában és egyben legmagasabb pontján terpeszkedik a Rend fellegvára. Falai között élnek vezetői, és legelőkelőbb tagjai. A Rend hadseregének egy része is itt állomásozik. Ez a 15 ezer fő is jól szemlélteti a fellegvár hatalmas méretét. Itt vannak a varázstudók rendházai, a kiképzőtelepek – legyen az bár sorkatona, kém vagy orgyilkos. Az egész komplexum gránit talapzatra épült, falai 100 öl magasak, rajta százával található a legkülönbözőbb formájú és funkciójú tornyok. Kaputapultok, dárda-és nyílvető minden toronyban akadnak. A váron belül a kiváltságosok, akik beléphetnek ide, szinte mindent megkaphatnak. Raktárai állítólag több évszázadra fel vannak töltve. Itt nyoma sem látszik a világon uralkodó zűrzavarnak, fényűző gazdagság uralkodik. A vezetők gyakran váltják egymást az addigi vezetők különösen korai halála után, de ebből az egyszerű ember semmit sem érzékel, hisz mindnyájan ugyanúgy kizsarolják belőle az utolsó falat kenyeret is. A fellegvárat saját védernyő övezi.

A városban csak azok telepedhetnek le, akik engedélyt kaptak a Rend nagytanácsától. Az pedig, aki nem rendelkezik jelentős pénzösszeg felett, nem is reménykedhet a letelepedésben. A jelenleg itt élők száma 8 millió fő, a város befogadóképességét – a Pusztulat idejére – 10 millióra méretezték, ha megérkezik, nagy lesz a túlekedés, de addig még generációk telhetnek el.

A fellegvár falain kívül a közbiztonság már korántsem nevezhető jónak. A Rend fenntartására a városőrség hivatott, melynek vezetői gyakran hajlamosak hatalmaskodásra. Megengedhetik ezt maguknak, hisz a feletteseiket – a Rendi Tanácsot – a legcsekélyebb mértékben sem érdekli az emberek jóléte. Virágoznak a tolvaj és koldus klánok, mindennaposak a gyilkosságok, lincselések. A városőrség tehetetlen, és az igazat megvalva nem is igazán foglalkozik a dologgal. Még akkor sem, ha az elkövetők jó része

illegálisan tartózkodik a város falai között. Mindezeket figyelembe véve meg egy felületes megfigyelő számára is világos, hogy a város nincs fölkészülve a Pusztulat érkezésére, de szerencsére az még messze jár.

A város önálló ivóvízkészlettel, sőt egy kisebb tóval is rendelkezik. Az élelmiszer utánpótlást a várost övező hatalmas szántóföldekről, valamint más városokkal való kereskedés útján szerzik be. Sőt, a még el nem szigetelt városokkal térkapu összekötése is van, bár ennek felügyeletét a Rend emberei látják el. Az emberek többsége a mindennapos tevékenységeit végzi. Rengeteg a kézműves, és piacain gyakorlatilag minden megkapható, még a rabszolgakereskedés sem tiltott. Ha az ember szórakozni akar, rengeteg lehetősége nyílik: játéktértek, színházak, lóversenypályák állnak rendelkezésre, és mondanunk sem kell, ennek hasznát is a Rend fölözi le. Persze arra oda kell figyelni, hogy a túl sokat nyerők, gyakran eltűnnek egy sötét sikátorban.

A többi városhoz hasonlóan Dun'Barnak sincs temetője, hiszen ha a Pusztulat valaha ideér, komoly bonyodalmak származtak volna a százezernyi „föleledő” élőholt miatt. Ögy aztán a temetés után a holttesteket megsemmisítik, ami nem szép, de igen előrelátó gondolat.

*„Dun'Bar te erős, te óvó menedék,
te furcsán bizsergető hely.
Ocsmány bűnbarlang lettél rég,
időn a Rend 'keblére ölelt'.
Méltatlan arra: miért születted!”*

— Részlet: Felimas Tersius
(ezen költeménye miatt nyilvánosan kerékbe törték)

3.3 Aldahir

Egy kikötőváros, mely igen szerencsétlen helyzetbe került annak következtében, hogy az ott élő emberek elhitték, hogy a Pusztulat feléjük nem nyújtja majd aszott markát. Valóban így volt ez majd 900 éven át, de alig 40 éve a Pusztulat rohamléptekben tört a város felé, és mára 50 mérföldre megközelítette. Ez a város szinte teljesen ellentéte Morgadornak. Felkészületlen volt, mágikus védernyőjét pedig a kezdetektől fogva gyengégre méretezték.

A Pusztulat negyven évvel ezelőtt szinte egyik napról a másikra teljesen elvágta a külvilágtól, a szárazföldi menekvés végleg lezárult. Tengeren pedig csak a gazdagabbak menekülhettek, akik képesek voltak megfizetni a hirtelen egekig szökő hajójegyárakat, vagy képesek voltak erővel megszerezni azt.

A várost jelenleg 700 ezer páni félelemben élő ember lakja, akiknek egyre sürgetőbb szüksége az, hogy elég pénzt szerezzen valahogy ahhoz, hogy jegyet tudjon ven-

ni az időnként befutó hajókra. Ezek a hajók igen magas áron engednek csak a fedélzetükre valakit, az okvetetlenkedőket pedig a messze földön felbérelt zsoldosok tartják kordában. A városőrséget már 12 éve felszámolták, a közbiztonság pedig már régóta ismeretlen fogalom, és teljes az anarchia. Gyakorlatilag mindent feléltek már, hosszú évek óta nem folyt igazi termelőmunka. Az itt élő emberek szakadtak, mosdatlanok, és gyakran félőrültek a megpróbáltatásoktól. Rengeteg a zavarosban halászó, a szerencsétlen párákat még jobban kizsaroló.

Pár éve még voltak próbálkozások az itt rekedtek kimenekítésére. Hajókat indítottak más városok, de ezeket a hajókat az itt élősködő kalózbandák közös erővel elsüllyesztették, vagy elkergették. Manapság pedig minden városállamnak megvan a maga baja, nem tudnak egymással foglalkozni.

A városkép még az eddigieknél is siralmasabb, a városfalakat már jó húsz éve nem tartották karban. Sok torony megrogyott, az amúgy sem túl erős fal dűledezik.

Miután az utolsó varázsló klán is elmenekült, a védernyő kristályait nem vigyázta senki. Még ha megszerezni nem is tudta a csöcselék, hisz mágikus védelme elég erős, de ki tudja, működésbe lép-e, ha a Pusztulat végleg ideér. Persze az is lehet, hogy a kristályok már rég nincsenek a helyükön.

Az utcákat feldúlták, a házak romokban. Az emberek összetákolt viskóikban élnek, amíg csak a szomszédjuk meg nem öli őket nehezen összekuporgatott pár aranyukért. Vannak persze néhányan, ezek főleg pár száz fős klánok, akik valamilyen módon még eséllyel veszik föl a harcot a helyzettel. Ezek közül néhány azzal foglalkozik, hogy minél több aranyat bányásszon ki a város alatt lévő barlangrendszerből, és a nehezen megszerzett zsákocskákat a klán szedett-vedett fegyveresei védelmezik más klánoktól. Mindez persze véres klánháborúkat eredményez.

„A valaha Doraddonszerte híres könyvtár könyveiből rakott máglyán patkányokat sütött egy szerencsétlen család. Aztán neki esett három szakadt fegyveres, és megölték őket. Öt félig sült patkányért ...”

— Egy túlélő naplójából

3.4 Liramo

Egy újabb város, melyet már megérintett a Pusztulat közelsége. A védernyők aktiválására alig két éve került sor. A Sahurr-folyó mellett fekvő várost még nem fogta teljesen körbe a sötétség, így térháló kapcsolatban áll több várossal, és vannak még járható útjai, a menekülni vágyó emberek számára. Sokan voltak ilyenek, túl sokan. A valaha hárommiliós városban már alig pár százezren élnek, de a legöregebbek kivételével ők is felkészültek arra, hogy

végleg elhagyják otthonukat. A kiürítést a Rend csapatai vezették, és úgy tűnt, sikerül minden használható dolgot kimenteni a városból. Persze, ezek közül egy igen jelentős rész a Rend Dun'Bar-i fellegvárának készletét gyarapította. Az elvonult emberek zúgolódását pedig fegyverrel simították el. A lakosságot – aki kezdettől fogva igen ellenségesen viselkedett a Renddel szemben – Dun'Bar-tól távol levő falvakba kényszerítették, a Pusztulat határához a lehető legközelebb.

Alig egy éve Derhator Virgon vezetése alatt összegyűltek Liramo lakosai, elpusztították a Rend embereit, és több nagyobb csata árán visszavonultak Liramoba. A város jelenlegi lakossága félmillió fő, akik közül – megdöbbentően nagy szám – 100 ezren fegyverforgatók. A Rend egy ideje nem is mer nyíltan fellépni ellenük, kémeik és beépített embereik azonban jelen vannak. Virgon vezetésével az elmúlt évben megszervezték a város védelmét, a védernyőt megerősítették, a készleteket feltöltötték. Rengeteg időt szántak arra, hogy majdan, ha már minden összeomlik, legyen egy menekülési útvonaluk, amit máig meg is sikerült őrizniük a sötétséggel szemben. A várost mindössze egy fal övezi, kapuit egy kivételével – mely a menekülés számára fenntartott – befalazták.

Az egy év igen kevés időnek bizonyult ahhoz, hogy tartós ellenállásra legyen lehetőségük, de minden év, amit nyerne, azok számára haladék, akik közel 200 ezren azért indultak útnak, hogy valahol – egyelőre – biztonságos helyen felépítsék Új-Liramot.

A város jelenlegi arculatát a praktikusság, és nem az esztétikum határozza meg. Lépten-nyomon kaszárnyákat, gyakorlótereket, raktárakat látni, gyereket szinte sehol. Asszonyok viszont szép számmal akadnak, sőt, gyakran fegyverrel az oldalukon lehet látni őket. A házak nagy részét, elbontották – hisz úgyis csak töredékét lakták volna –, és az így nyert kőanyagot a falak megerősítésére használták fel. Mindezeket figyelembe véve meglehetősen sivár kép alakulhat ki bennünk erről a településről, de vegyük számításba azt is, hogy annakidején a Rend mindent elhordatott, és ezek az emberek gyakorlatilag a törmelékből építették fel mindazt, amit napjainkban az odalátogató láthat. Illetve láthatna, mert idegent csak nagyon ritkán engednek be a városba, sőt, ha valaki engedély nélkül tartózkodik itt, azt azonnal kivégezhetik. Erre a szigorú intézkedésre azért került sor, hogy mindinkább elkerülhessék – immáron ősi ellenségük, – a Rend kémeinek beszivárgását. A közbiztonság minden szempontból példás, hisz egy olyan városban, ahol minden második ember gyakorlott fegyverforgató és háborús veterán, nem túl kifizetődő tolvajkodni. Ha ez önmagában nem lenne elég, akkor még egy tény: a városban nem használnak pénzt. Ez közös megállapodás. Az emberek csere útján jutnak hozzá a mindennapi szükségleteikhez, a külvilági keres-

kedőknek pedig csengő aranyércel és helyben bányászott drágakövekkel fizetnek. A város nevezetességei közé tartozik a fegyverkovácsok utcája, ahol talán Doraddon legremekőbb fegyvereit és páncéljait készítik, és az ideérkező kereskedők is gyakran ebben kérik fizetségüket.

„Halodoklik bár, csak lelkesedésünk s vérünk tartja életben, de ha kitartunk vércseppjeinkből, új otthon sarjadhat majd ...”

— Derhator Virgon,

a város kormányzója és tejhatalmú ura

3.5 Verlina

A Sóhaj- és az Elenir-folyó torkolatában épült város, melynek alapjait még maguk az Ósmágusok vetették meg. Dor'Arir-en kívül ez az egyetlen város, melyben az emberek még azt az életet élik, mint őseik a Pusztulat megjelenése előtt. Bár az emberek tömegei itt is szegények – hisz a Rend itt is uralkodó tényező –, nem nagyon törődnek ezzel. A Pusztulat csak nemzedékek múlva fog ideérni, a mágikus védelem pedig rég elkészült, a falakat pedig alig tíz éve erősítették meg még jobban. Dor'Arir-ral még térkapu összeköttetése is van, s bár nem közvetlen, azért elég gyors. A kereskedelem virágzik, a város gyönyörű, az emberek vidámak, még nem akarnak a jövőbe tekinteni. A várost névleg egy hercegi család irányítja, de valójában csak a Rend utasításait követik, hisz a család hadereje szinte teljesen megsemmisült azon ostrom idején, amikor a Rend átvette a hatalmat a város fölött. Ez alig 70 éve történt. Addig a város ellenállt a Rendnek. A Rend győzött ugyan, de még a Rend sem rendelkezik korlátlan erőforrásokkal, így hát megegyezés született a hercegi családdal. Az alku ugyan szégyenletes volt az addigi uralkodókra nézve – saját hadseregük csak 2000 fő lehet, magas adók, hadisarc – mégis belementek arra számítva, hogy a Rend fellegvára messze van, és a népet így továbbra is maguk irányíthatják. Az akkori uralkodó tévedett, a Rend saját 10.000 fős helyőrséget létesített, az uralkodó lépéseit pedig kémei százai vigyázzák, így nem tehet semmit. A mostani Herceg – név szerint: Ernam Da'Korahr – pedig szánalmas, dróton rángatott báb csak a Rend nagyjainak kezében.

A közrendet enyhe túlzással lehet csak közepesnek nevezni. Ez elsősorban annak köszönhető, hogy a majd kétfélmillió városban mindössze 1000 városőr van, a fent említett okok miatt. A Rend kaszárnyája pedig csak nagyobb Rend-ellenes zavargások esetén lép közbe. A rablások, késelések, tolvajok nem érdeklik őket, egészen addig, amíg az adót maradéktalanul be tudják hajtani. Az, hogy a közbiztonság mégis ilyen szinten van, elsősorban annak köszönhető, hogy az errefelé élő népek békeszeretőek. A fennakadást – mint más városokban is – nem az

itt élők, hanem az illegálisan betelepülő szerencsevadászokból alakult rablóbandák, és tolvaj klánok okozzák.

Mivel ilyen körülmények között a céhek nincsenek biztonságban, a tehetősebbek külvilági zsoldosokat fogadnak védelmükre. A szegényebbek pedig maguk alakítanak titkos – hisz a fegyveres tömörülés a törvény értelmében vagyoni elkobzást és 10-20 évi kényszermunkát jelent – őrgárdákat.

Más városokhoz hasonlóan ez is önellátó, és gyakorlatilag minden megtalálható: a bordélyházaktól a könyvtáráig, az ékszerésztől a zsoldos katonáig. Ha az ide látogatónak, már ha megkapja az egyhetes tartózkodási engedélyt és maradt még pénze, akkor semmiben sem kell szűkölködni. Ha meg netán nem maradt volna – az amúgy igen borsos – „belépő” leszurkolása után, hamar kaphat neki megfelelő munkát, anyagi gondjainak megoldására. Mindezek alapján nem csoda, hogy Verlina a kalandozók által egyik leglátogatottabb város.

„Ha valaha egy kis nyugalomra vágyasz ebben a feje tetejére állt világban, látogass el Verlina-ba. Ott, ha van elég pénzed, elfelejtheted minden bűndat, s bár-mikor találkozhatasz hozzád hasonlókkal ...”

— Kalandozó közmondás

3.6 Dor'Arir

Dor'Arir az ott élők nyelvén Völgyvárost jelent. Lakói, a Hegyi Emberek, szikár, magas, őszbe játszó hajú, szürke szemű, inas felépítésű emberek, szinte kivétel nélkül. Városuk Doraddon egyik csodája: a legnagyobb része nem is a föld felett, hanem az azt közrefogó hegyek gyomrában van. Lakóinak száma 3 millió, akik szinte mind őslakosok. Nem szívesen látják a vendégeket még annak ellenére sem, hogy Verlina-val igen jó a kapcsolatuk. Az ő meggondolásuk a távolból jóban lenni elvet követi. Talán éppen ez az oka annak, hogy a Rendnek csak nagyon csekély befolyása van erre a városra. Az itt élők, bár igen békeszerető, jó, és könyörtelen harcosok. Az sem megvetendő tény, hogy bármikor azonnal képesek egy százezer fős hadsereget hadrendbe szólítani alig egy nap leforgása alatt. Talán békeszeretetüknek köszönhető az, hogy annak idején mégis megegyeztek a Renddel. Az egyezményben foglaltak szerint a Völgyvárosiak csekély pénzösszeget fizetnek a Rend-nek Dun'Bar fejlesztése címen, ezért cserébe pedig a Rend nem szól bele a Völgyváros belügyeibe, valamint semmiféle haderőt nem állomásoztat sem a Völgyvárosban, sem annak közelében. A város vezetői tudnak róla, hogy ezt a pénzt a Rend nem az egyezmény szerint használja fel, de addig nem szándékoznak semmit tenni, amíg a Rend távol marad. A Rend pedig arra számít, hogy a Pusztulat közeledtével, a má-

giával hadilábon álló Dor'Arir-lakóknak szükségük lesz a náluk felhalmozott mágikus tudásra, és azért pedig súlyos árat kell majd fizetniük. A Völgyváros vezetői tudják, hogy a Rend erre számít, és az utóbbi időben rengeteg erőfeszítést tettek olyan kristályok megszerzésére, amelyek képesek fenntartani egy mágikus védernyőt. Sokan önként útnak indultak, otthonukból, de a kutatások – talán éppen a Rend mesterkedésének köszönhetően – eddig nem vezetett eredményre.

Népük elsősorban a hegyi pásztorkodásból, a gyors feldolgozásából, a gyorsfolyású patakokban való halászatból és az utóbbi időben növénytermesztésből él. Minde mellett remek bányászok, és Doraddon híres kovácsai is közülük kerülnek ki. Ha be nem is fogadják nagy lelkesedéssel, de szívesen kereskednek külvilágiakkal. Éppen ezért ez idáig mindenük megvolt.

A társadalmuk felépítése törzsi szövetségen alapul, melynek alapja a család. Éppen ezért nagy gondot fordítanak a gyereknevelésre. Mindennek egyik fontos következménye a szilárd, jó közbiztonság. Persze megvannak a maguk bűnözői, de a külvilágiak erről keveset tudnak. A hatalom birtokosa a Törzsfők Tanácsa, melynek legfőbb vezetője mindig a legtapasztaltabb, és általában a legöregebb törzsfő, akit elődje választ ki. Pénzünk nincs, cserekereskedelmet folytatnak, ha tehetik. Ha nem, a hegyekben bőven fellelhető arannyal, ezüsttel, illetve drágakövekkel fizetnek. A sok drágaság persze vonzza a szerencsevadászokat, akik pár nap bányászatból akarnak meggazdagodni. A Völgyvárosiak hegyi őrei azonban a legtöbb esetben elkapják ezeket a próbálkozókat, és ha az illetőnek szerencséje van, akkor kidobják valahol a város felségterületein kívül.

A város föld feletti része nem túl látványos: mindössze pár négyzetkilométer. Legfeljebb idáig engedik be az esetleges ide látogatókat. A felszínen Doraddon legmagasabb és legerősebb falai védik a hegyek oldalában rejtőző bejáratokat. Mindent összevetve azonban ez a felszíni világ elég egyszerű és dísztelen. Annál hatalmasabb azonban a hegyek gyomrában rejtőző város. Ennek leírásával kapcsolatban jobb, ha azon kevesek egyikének feljegyzéseire támaszkodunk, akiknek alkalmuk nyílt ezt a csodát belülről is megtekinteni:

„Álmomban sem gondoltam volna, hogy valaha eljuthatok ide. A hír, hogy a Vilmari Magisztrátus tagjai közül engem ért a megiszteltetés, hogy bebarangolhatom, és leírást készíthetek a Hegymély Kincséről, villámcsapásszerűen ért. Azon kevés feljegyzés, melyet eddig olvastam, nyomába sem ért annak a látványnak, mely a szemem elé tárult. Tisztában vagyok azzal, hogy szerény képességeim nem elegendők a látottak visszaadására, ám ez a látvány nem maradhat ismeretlenül az emberiség

előtt. Fegyveres kísérőket, és egy, a város történetét ismerő vezetőt adtak mellém. Az őrok egyetlen minutumra sem tévesztettek szem elől, így csak azt láthattam, amit ők látnom engedtek”.

A felszíni várost hét hegy öleli körül, ami csak egy-két hágón keresztül közelíthető meg. A hegy belsejébe mindösszesen egyetlen bejáraton keresztül lehet bejutni (persze minden biztonnal van ott több is, ám ezek messzemenőkig titkosak, és jól őrzöttek). A hét hegy közül hatban egy-egy törzs lakik. Ezek mindegyike összeköttetésben van a középső hegyvel, ahol a törzsek közös ügyeiket intézik: itt állomásozik közös haderejük egy része, piacokat tartanak, itt tartják a külvilági eladásra szánt tárgyakat, és nagy horderejű döntések idején is itt gyűlnek össze tanácskozni. A törzsek egyébként nemigen érintkeznek egymással, bár az átjárás nincs megtiltva. Mind-egyik törzsnek neve, és önálló feladatköre van, ami nem azt jelenti, hogy csak ezzel foglalkozik, hanem azt, hogy ezt végzi a legtöbbet, ehhez ért a legjobban.

3.6.1 A törzsek

Az ott élőket szintén az előbb idézett írományból ismerhetjük meg leginkább. Íme néhány kiragadott részlet:

- ▶ **Wharokk:** *a harcós törzs. Az ő katonáik látják el a felszíni járőrözés és határvédelem feladatát. Ők őrzik a kapukat, és ők vigyáznak a közbiztonságra, ami egyébként a legjobb, amit életemben valaha láttam.*
- ▶ **G’horca:** *a pásztorok és földművelők törzse. Ők foglalkoznak a lakosság ételkészítés-ellátásával.*
- ▶ **Dh’ekra:** *a legkisebb törzs. Kézművességgel foglalkoznak, szerintem ők a legjobb kovácsok Doraddonon.*
- ▶ **Hiegha:** *a kereskedők törzse. Ők kerülnek leggyakrabban kapcsolatba a külvilágiakkal, vezetőm is ebbe a törzsbe tartozott.*
- ▶ **Ro’varkah:** *a bányászok törzse. Azon csodák, melyeket utam során láttam, mind az ő ügyességüket dicséri. Kiváló építésszek.*
- ▶ **Kal’diras:** *szintén egy kisebb törzs, a gyógyítók törzse. Ők kezelik a sebeket, gyógyítják a betegeket, és gondozzák az öregeket.*

Van azonban még egy törzs, akiknek a száma alig párezer fő. A törzs neve **Fregh’g**, vagyis kitaszítottak. Az elnevezés onnan ered, hogy régebben azon keveseket, akik valamiféle mágikus képességgel rendelkeztek, elzavarták törzsüktől, és a középső hegyben kellett élniük, vagy ha akarták, elhagyhatták a várost. Lenézettek voltak. A törzset azonban csak a legritkább esetben hagyták el. Ma azonban ők köztiszteletben álló személyek, ők a nép va-

rázstudományának letéteményesei, akik tudására majd a Pusztulat ideértével nagy szükségük lesz.

„...A városok technikai megoldásai és építészete lenyűgöző. Az egyes hegyek több szintre vannak tagolva, az egyes szinteket lépcsők hosszú során, néhol pedig az általuk liftnek nevezett szerkezettel lehet elérni. A legmélyebb szinteken bányászattal foglalkoznak, illetve itt vannak a fémolvasztó kemencék is. Az élelmiszerraktárak olyan mélyen vannak, hogy a föld belső és nap külső heve legkevésbé érje őket. Itt a télen lehordott hatalmas jégtömbök tartják frissen a készleteket. A legmagasabb szinteken, vannak a lakónegyedek, az igazi élet itt zajlik. A fényt, hatalmas tükörrendszerrel biztosítják, ami mindig enyhe féltólamályt eredményez. Manapság vannak azonban olyan részek, ahol a hetedik törzs jóvoltából, mágikus gömbök biztosítják a nappal-éjszaka váltakozását ...”

„...Ha az ember feje fölött nem lenne szikla, azt lehetne hinni, hogy a felszínen vagyunk. Szakadékok fölött, karcsú kőhidak ívelnek át, vannak kisebb dombok is, a külvilági embernek legfeljebb a növény- és állatvilág hiányozhat. Mindezt pótolják a tárnák sokasága, az akkora aulák, melynek egy sarkában elférne az egész vilmar-i katedrális ...”

„...Csodálatos ...”

— Részlet Frigramor Viderhad fejegyzéseiből (816-829) (Viderhad később a Vilmar Magisztrátus vezetője lett, majd mikor öregségére hivatkozva 855-ben lemondott, visszatért Dor’Arirba, és valószínűleg ott halt meg)

3.7 Az elpusztult városok

Vilmar, Delihar, Woladdon, Brendor. Ezek a nevek valamikor élettől duzzadó, lüktető, egy-egy várost takartak. Mára már elpusztultak, nem egy közülük a Pusztulat legmélyebb részein található. Arról, hogy jelenleg mi zajlik a lerontott falaik között, szinte semmit nem tudni, a régi történelmüket pedig a pusztulásokkal sírba vitték. Legfeljebb a kisszámú túlélő elbeszéléseiből alkothatunk véleményt arról az életről, amit az azelőtt ott élők éltek. Azok a merész kalandorok, akik elfeledett kincsek nyomában kutatják át a városokat, igen kevesen térnek vissza. Akik viszont mégis visszatérnek, talán még kincsekkel megrakodva is – bár ez igen ritka –, nem nagyon beszélnek azokról a napokról, amiket ott töltöttek. Mégis időről-ídőre, egyre többen indulnak útnak – s egyre kevesebben térnek vissza – a meggazdagodás reményében, hisz ha sikerül, talán egész családjuknak megvehetik a letelepedést egy városban. Talán ez az oka annak, hogy a rettenetesen kevés

visszaérkező ellenére havonta több százan indulnak útnak. Mivel ezek a városok, a Pusztulat elhelyezkedéséből adódóan jobbára part menti kikötővárosok, hajón közelítik meg őket, és lépnek partra. Mindebből persze a hajósok, és rajtuk keresztül a Rend húzza a legtöbb hasznot. Éppen ezért a Rend elől jár mindenféle elrejtett kincseket jelölő, hamis térképeket terjesztésében. Másra nincs is szüksége, csak egy-egy elejtett szóra, sugdolózásra – emberei ehhez értenek a legjobban –, és máris százak indulnak útnak a biztos halálba, összekuporgatott vagyónukat a Rend hajósainál hagyva.

Természetesen meg kell jegyeznünk, hogy vannak híresztelések, amik egyáltalán nem mondhatók alaptalanok. Tisztában kell lennünk azzal, hogy ezek a városok

fénykorukban, és kikötőváros voltukból adódóan mesés gazdagsággal bírtak. Ezek a vagyonok jobbára ottmaradtak, hiszen a városok pusztulásakor nem volt idő kimenteni az értékeket, amikor az emberéletek közül is csak minden századik menekült meg. Persze, a Pusztulat félértelmes lényei ezeket ennyi idő alatt már régen széthordhatták. Viszont a vagyonokat általában jól elrejtették, és a szörnyek sem találnak meg mindent.

„Milyen furcsa, hogy egyesek számára a Pusztulat lett az ígéret földje ...”

— Egy elhíresült mondás ismeretlen szerzőtől

4 Természetfölötti

Mint a fentiekből nyilvánvalóvá válhat, Doraddonon jelenleg nincsenek istenek. Azon kevesek, akik tudnak az istenek létezéséről, elkeseredett próbálkozásokat tesznek ezek megkeresésére. Természetesen a gondolkodó lények többségének szüksége van valamely felsőbbrendű tudat legalább látszólagos támogatására. Ez addig, míg az Ósmágusok jelen voltak, mindenki számára elérhető volt, hisz bennük hittek a tömegek. Eltűnésükkel viszont hatalmas úr támadt az emberi lelkekben, melyet különféle pótlékokkal próbáltak betömni. Ezek legtöbbször, egyszerű szemfényvesztés, rosszabb esetben viszont életveszélyes fenyegetettséget jelentett a „hívó” számára.

A legnagyobb tömegeknek az Ósmágusuk eltűnésével megrendült a hite. Nem hisz a felsőbb szellemi lényekben, vagyis az embernek egy élete van, használja ki. Istenek hiányában ez a legjobb dolog, ami tarthatja a lelket az emberekben és Doraddonban.

Jóval kevesebben vannak azok, akik még mindig hisznek az Ósmágusokban. Ezek jobbára tévúton járó szekták, akik a fénykor dicsőségét használják fel az emberek tévútra vezetésére.

Sokan hisznek abban, hogy az ember mindaddig újjászületik, amíg nem szenvedett eleget ahhoz, hogy az örök nemléte léphessen. Ez tökéletesen megfelel az életükben sokat szenvedő élőknek, akiknek annyi szenvedés jutott, hogy a nemléte az valami áhítottan jó dolog.

Néhányan sejteni kezdik, kell lennie valami tökéletesebbnek, de teljesen tanácstalanok.

Vannak akik a külső síkokon kutakodnak. Ezek a démonimádók: vagy szekták, vagy „kamuvallások”, ahol valaki nagyon meg akar gazdagodni, és jól halandzsázik, na meg ismer egy pár mágikus trükköt. Van egy rend, aki a világ majdani megváltóira vár, egy elejtett, az

Ósmágusoktól származó mondat alapján. A Remény Lételeményeseinek nevezik rendjüket.

Nagyon-nagyon kevesen rájönnek az istenek létezésére, és annak szentelik életüket, hogy megtalálják őket, és valahogy idehívják. Ezek csak próbálkozások, akik eljutnak idáig, azok alig pár százan vannak, és egymástól nagyon elszigetelten.

4.1 Pár szó a Mágiáról

Egy sokat látott bölcs élete alkonyán valahogy így fogalmazta meg:

„Rengeteg van belőle. Mondhatni a világunk minden egyes porcikájában ott van, nagyobb hatalom származtatható belőle, mintsem azt halandó ember elképzelheti. Hmm, de ha jobban meggondolom, jobban jártam volna, ha cipésznek megyek ...”

A bölcsnek lényegében igaza van, bár arról nem szól a fáma, hogy milyen keveseknek adatik meg az a képesség, hogy formálni tudja a világot átható energiákat. Szinten nem szól arról, hogy jelenleg Doraddonon a mágia a lehető legkuszább, legbeláthatatlanabb hatalom. Ahhoz, hogy érthető legyen, a legjobb, ha az egyik Ósmágus tanítását idézzük fel:

„...Figyelmezzünk! A mágia megragadásához képzeljünk el egy tiszta vizű tavat, melynek felszíne tükörsíma. Ez a tó jelképezte régen a Doraddoni mágikus energiákat. Tiszta és érintetlen volt, avatott kéznek nagy hatalmat adott.”

„Ma azonban, ha rátekinthetünk erre a tóra, egy fortyogó, szennyes árt láthatunk, csak mély. Nagy erőt

adhat a helyesen halászóknak, de bármelyik pillanatban elemésztheti az óvatlant ...”

A jelenlegi Doraddoni mágiahasználók sanyarú helyzete két okra vezethető vissza. Az egyik, hogy a Doraddont övező mágikus energiamező úgy ingadozik, mint az újonc tengerészinas gyomra viharban. A másik pedig az, hogy azon tudás nagy része, amely ezen erők megzabolázására alkalmas, megsemmisült a Félelem Korában, azokkal együtt, akik ezen tudás nagy részét magukban hordozták.

5 Klánok, Rendek, Tömörülések

Minden világon nagy szerephez jutnak az olyan csoportosulások, melyek érdek, vagy netán vallásegyezőség következtében alakultak meg. Az ilyen csoportok általában megbecsülést, feladatot, és valamiféle védelmet adnak tagjaiknak. A fejlődés vagy éppen a kultúra letéteményesei, netán csak gazdasági közösségek.

Doraddonon a szokásosnál is nagyobb szerep jut az effajta közösségeknek, hisz a felszínen és az életben maradás magányosan gyakorlatilag lehetetlen.

A következőkben a Mérleg Szövetségének feljegyzéseiből szemezgetünk, hiszen köztudott, hogy ők birtokolják Doraddon legátfogóbb, és egyben legtényszerűbb elemzéseit ebben a témában.

5.1 Megtisztítók Rendje (A Rend)

Annak idején az Ősmágusok azért alakították meg, hogy az emberiség támasza legyen a Pusztulat sújtotta területeken. Megszervezze és irányítsa a harcot a végső pusztulás ellen. Az Ősmágusok eltűnésével azonban lassan az emberi kapzsiság martaléka lett a magasztos eszmény.

Már most a fő hatalmi tényező Doraddonon, bár hatalma csúcspontját csak a későbbiekben fogja elérni. Az összesen kb. 200-250 ezer fős hadserege a leghatalmasabb katonai erő Doraddonon. Ekkora és ilyen jól felszerelt hadsereget pedig csak igen jelentős bevételek mellett tud ellátni. Ezért igyekeznek minél nagyobb gazdasági hatalomra szert tenni, bár ezt is inkább katonai fölényével érni el, ami gyakorlatilag azt jelenti, hogy hadisarcot szed a „leigázott” városokban, és minden árucikk adószedési, és szállítási jogát megszerezi (általában szintén erőszakkal).

Székhelye Dun'Bar, itt található fellegvára és kiképzőtelepei. Közvetlen hatalmat csupán egyetlen város fölött gyakorol, ez pedig Verlina. A többi várossal vagy hadban áll, vagy valamiféle egyezményt léptetett életbe.

Pontos szerkezeti felépítéséről csak bizonyos szintig

Persze marad fönt néhány írás és utalás ezekre a dolgokra, de ezek nagy részét máig sem sikerült megfejteni.

Na és persze ott van még a démoni energiája, mely jóval szabályozottabb, de általában még nagyobb veszélyekkel fenyegeti használóját.

Összességében a Doraddonon élő mágiahasználók e kétféle energiamezőből merítik hatalmukat, és ez alapján különböztethetünk meg varázslókat ill. sámánokat.

van maximálisan biztos adatunk, a többi csak homályos találgatás. A Rend rétegződése a következő:

- ▶ **Az alantások:** Ide tartoznak a besűgők, a behódolt népcsoportok, illetve a szolganépek.
- ▶ **A harácsolók:** Az adószedők, a gépezet bürokratái.
- ▶ **A felügyelők:** A két alsóbb rendet tartják szemmel.
- ▶ **A katonák:** Saját hierachiájuk van (lásd lejjebb). Nagy tiszteletnek örvendenek a Renden belül, vezetőjük az egyik hatalmas.
- ▶ **A Wiaritorok:** Kémek, orgyilkosok ill. mindazok, akik a belső és külső tisztogatást végzik, és a hírellátást biztosítják az ellenséges területekről.
- ▶ **Csuklyások:** Tudósok, mágiahasználók. Szintén saját belső rendjük van, és a többitől eltérően független egyiséget képeznek. Vezetőjük a hatalmasok egyike.
- ▶ **Őrzők:** A hatalmasok közvetlen őrserege. Tagjaik képzettek harcban és mágiában egyaránt. Vezetjük az egyik hatalmas. Létszámuk mágikus megfontolásból 999 fő.
- ▶ **Hatalmasok:** Állítólag öten vannak. Kilétük nem ismeretes, a katonaság fővezérével eltekintve. Valószínűleg ők ülnek az egész hatalmi gépezet csúcsán, de ez már csak homályos találgatás.

5.1.1 A Rend Katonásága

A Rend hatalma arra a 20 légióra épül, melyek kiképzését a Dun'Bar-i fellegvárunkban végezték ill. végzik. Természetesen vannak még a légióktól független egyéb fegyveres csapataik is. Minden légió 10.000 főből áll. Egy légió felépítése a következő:

Gyalogság:

- 5000 fő könnyűgyalogság
- 2000 fő nehézgyalogság
- 500 fő íjász

- 500 fő egyéb hadinép (a különféle hadiszerszámok kezelői)
- 1000 fő kiszolgáló személyzet (kovácsok, kocsisok, borbélyok stb.).

Lovasság:

- 800 fő könnyűlovas
- 100 fő nehézlovas (lovag)
- 100 fő apródok

Felszerelésük a feladathoz mért, mindig bőséges, és megfelelő minőségű. A nehézlovasság ellátottsága mindig első osztályú. Önálló egységet képeznek a légióon belül, vezetők a Teviszor egyenrangú a légió parancsnokával.

A gyalogság ezredekre, századokra és tizedekre tagolódik, mindegyiknek megfelelő rangú vezetője van. Már egy tized is harcképes önállóan. A légióknak nincsenek saját varázslói, ha szükség van rájuk a Csuklyásoktól rendelnek ki különítményeket. A légió parancsnoka a Fra'Priator.

A légiók tejhatalmú ura a Drevisator Mores az egyik hatalmas – jelenleg és már több mint 10 éve Skelitar Igrahim –, a katonák szigorú kiképzésükből adódóan már-már istenként tisztelik.

A Dun'Bar-i fellelővárban az állandó várkatonaságon kívül egy légió állomásozik. A város védelmét viszont nem légiók, hanem egyszerű városkatonák végzik: kb. 50.000 fő. Ezek képzettsége jóval elmarad a légiósokétól. A város közelében további öt légió állomásozik állandó készületben. Egy légió van még Verlina-ban a többi vagy „küldetésben” van, vagy negyedéves pihenőjét tölti valahol, de ezek is egy hét alatt hadba szólíthatók. A légiókat negyedévente cserélik minden poszton, és állandóan frissítik.

A katonák jól fizetettek, a Renden belül nagy a megbecsülésük. A veteránokat sok lehetőség várja. A jobb kiképzőtisztek lesznek a fellelővárban, a többiek pedig letelepedési jogot kapnak Dun'Bar-ban. Már is nyilvánvaló, hogy miért olyan vonzó az évente tartott sorozás a fiatal férfiak számára.

5.2 A Mesterek Rendje

Varázslók, alkimisták, természettudósok és mesterelemek egy vállalkozó kedvű csoportja a Pusztulaton nem fenyegetésnek, hanem kihívásnak, az addig ismeretlen tudás tárházának tekintik. Ez, a Mesterek Rendjének nevezett társaság kutatja a Pusztulaton, és a megszerzett információkat több, a Pusztulattól nagy távolságra lévő, titkos központjaikban értékelik. Ezek a titkos központok kívülről számukra nem elérhetőek, rendszerint földal-

ti titkos építmények. Ezek biztonságáról a rend legképzettebb csapdaállítói gondoskodnak, ismeretlen látogató vagy kém számára halálos veszélyt jelent.

A Mesterekről már jóval többet tud a hétköznapi ember. A Mestereket a Rend erői mind közvetlenül, mind közvetetten (pl. szóbeszéd terjesztése) üldözik.

A Mesterek Rendje több részre oszlik: az egyik részt természetesen azok töltik meg, akik a Pusztulaton keresnek új ismereteket. Őket emlegetik Mestereknek. Rendszerint ők tapasztalatlanabbak, de akad köztük már sok ismerettel rendelkező, világot látott, magas rangú rendtag is. Rendszerint csak tapasztalják és alkalmazzák a kapott tudást (akár a kutatóktól, akár a Pusztulattól szereztek az információt). Közülük csak kevesen ismerik a központok létezését, meg kevesebben állnak kapcsolatban egy-egy központtal. Olyan, aki több központot is ismer, esetleg kapcsolatban is áll velük, csak elvétve akad.

Egy kisebb csoport a tanoncok és segédek tanítását, nevelését végzi. Ismerik a mesterek céljait, de a teljes struktúrát nem. Ugyanezen megfontolásból egyikőjük sem ismer egyetlen központot sem. Feladatuk kizárólag a mesterek képzése.

Még kisebb csoportot alkotnak a kutatók. Ők dolgoznak fel a beérkező információkat, illesztik össze az ismereteket darabjaikból, és adnak közvetett utasításokat további kísérletek elvégzéséhez. A mesterek a kutatók által kidolgozott módszerek, általuk tervezett eszközök segítségével tudnak nap mint nap információkat szerezni, a megszerzett adatokat eljuttatni a kutatókhoz, életben maradni a Pusztulaton. Ide csak a legtapasztaltabbak kerülhetnek. A kutatók a szellemi irányítói az egész társaságnak, de valódi működésüket nem árulják el az alacsonyabb rendűeknek. Így a mesterek megkapják mindazt, amit a kutatók kiderítettek, csak a miértet nem válaszolják meg nekik.

Az utolsó, és egyben legtitkosabb csoport a megfigyelők. Ők nem a kutatással, hanem a tagokkal, és a belső elhárítással foglalkoznak. A miértre nagyon egyszerű a válasz: az egész világon ismert a Mesterek Rendje fejlettsége és az, hogy fel tudják venni a harcot a Pusztulattal. Így hát nagyon sok irigyük van, ugyanis a Mesterek nem hajlandóak közösködni. Ezért aztán a Rend üldözi is őket, illetve sorra-másra próbálja a saját hírszerzését becsempészni a Mesterek közé. Ezért nem ritka a titokban kiközösítés, vagy egyszerű haláleset egy-két rendtag esetében.

Az összefogó irányítást nem ismeri senki. Bár a Mesterek Rendjét az emberek csak nagyon felszínesen ismerik, még a legmagasabb ismert fokozatú tag sem tudja, hogy ki, és hogyan irányítja a Mesterek Rendjét.

5.2.1 Az ismeretekről

A Mesterek Rendje a Pusztulaton leginkább úgynevezett ősfolyami mágiát, harci technikákat, és a repülést tanulta meg. Kelléktárukban számos harci jármű, álcázó eszköz szerepel. A köznép a mesterek kezében látja ezeket az eszközöket, míg maguk a mesterek a kutatóktól kapják, de csak annyit tudnak, hogy egy rendtársuk fabrikálta azokat, és minél több időt töltenek kutatással, annál több esélyük van arra, hogy ők is efféle eszközt tervezhesenek.

Természetesen, a kutatók ezzel nem hazudnak, csak eltitkolják a teljes igazságot.

5.3 A Remény Letéteményesei

„..., s eljön majd az idő, mikoron eljő
az, kinek jónie elrendeltetett, s úrrá
lesz mindenen, mi a pusztulást szolgálja”

A legnagyobb rend azok közül, amelyek megmaradtak az Ósmágusok hiténél. Létszáma Doraddon szerte több ezer fő. Hitvallásuk szerint - melyet a fenti feltételezhetőleg az egyik utolsó Ósmágustól származtatott mondat fogalmaz meg - érkezik majd valaki, aki megállíthatja a pusztulást. A rend célja ezen lény megtalálása. A baj csak az, hogy a rendnek fogalma sincs arról mit is vár valójában. Ember lesz-e „egy majdan megszületendő”, vagy valahonnan máshonnan érkezik „messzi világokból”, mikor? - a kérdés rengeteg, a válaszok csak homályosak.

6 Népcsoportok

Az eddigiekből kitűnhet, hogy a Doraddonon mindössze egyetlen egy értelmes faj van: az emberi. Az egyes emberek, életmódjuk következtében mások és mások.

Ezenkívül szólunk kell még arról is, hogy a világ zavaros mágikus sugárzása és a Pusztulat hatásai miatt sok a mutáció, ami már-már emberitől eltérő fajokat eredményezett, bár ezek is az emberi fajból indultak ki.

6.1 Hegyi emberek

A völgyváros szürkésbőrű emberei. Békés népcsoport, ugyanakkor, ha rákényszerítik, félelmet nem ismerő harcosok. Elzárkóznak a külvilágtól, a Renddel látszólagos

A rend alapja A Kérdések Könyve, amely folyamatosan fogalmazódik, mindazon gondolatok, netán tények alapján, amit a rend egyes tagjai kiderítenek, és bizonyítanak. A törvénykönyv elsősorban azon kérdéseket tartalmazza, melyet a rend alapításától fogva felvetettek, illetve megválasztak. Ez formailag úgy néz ki, hogy az egyik oldalon sorakoznak a kérdések, a másikon, pedig - a válaszok oldalán - jobbra üres lapokat találunk csak. A könyvből minden rendtagnál van egy példány, mágikus tulajdonságú, amit valaki beleír, az a többiben is megjelenik, de soha nem zagyválódik össze (legalábbis nem gyakran).

Ennek megfelelően tagjai kutatók, tudósok, asztrológusok, varázslók, filozófusok, akik köze rengeteg hamis úton járó sarlatán is beférkőzik. Ezt elsősorban annak köszönheti, hogy nincs hatalmi hierarchiája, tagjai egyenjogúak. Ennek - és még annak, hogy inkább a Pusztulathoz közel eső területeken dolgoznak az eszme követői - volt köszönhető, hogy a Rend régebben hivatalosan elfogadta. Persze nem hivatalosan ott irtja, ahol éri, ezért az évek során féltitkos szervezetté alakult át, s jelenleg a Rendellenes szövetségek kialakulásának egyik fő kiindulópontja.

Tagjai arra tették fel az életüket, hogy felkutatnak minden meg épen maradt ősi feljegyzést az Ósmágusok korából, megpróbálják megfejteni, az elejtett szavak értelmére rájönni, felfedni, hogy miért és hova tűntek el az Ósmágusok.

Végelláthatatlan feladat. A rend tagjai megszállottak, még a Pusztulatra is bemerészkednek, néhány égett, alig olvasható tekercs vagy törött kótábla érdekében. Ez az oka annak, hogy több szállal is kötődnek a Mesterek rendjéhez.

békében élnek. Remek építésszek és kovácsok, gyógyítóiik messze földön híresek, bár a mágiával hadilábon állnak. Legnagyobb gondjuk, hogy városuk nem rendelkezik mágikus védernyővel a Pusztulat ellenében.

6.2 Brehk

Szürke bőrű humanoidok. Nincs szőrzetük, szembogoruk vörös, végtagjaik szembetűnően hosszabbak az emberinél. Az embereknél rövidebb ideig - kb. 50-60 év - élnek. Első törzseiket a Káoszkor legelején fedezték fel. Rosszmájú szóbeszéd szerint az Ósmágusok törzsének megérkezett, a síkutazás gyötrelmeitől elkorcsosult tagjai ők, akik most visszafoglalni jöttek jogos tulajdonu-

kat. Ami természetesen nem igaz, hiszen több tudós is bizonyította emberi eredetüket. Persze ez a rosszindulatú szóbeszéd, a Káoszkor hangulatával vegyülve azt eredményezte, hogy az emberek hajtóvadászokat indítottak törzseik ellen, ami komoly vérengzésekbe torkollott. Az addig emberi intelligenciájú lények az állandó félelemben éltek, a folyamatos üldözések következtében többször kapcsolatba kerültek a Pusztulattal. Lassan félintelligens vadakká alacsonyodtak le, valószínűleg ebben a korban vetették fel az emberevés szokását is, mely abból a hitből táplálkozik, hogy megölt ellenfelük ereje átköltözik beléjük, ha azt jóízűen elfogyasztják. Ezt a hitet kultikus vezetőik, a sámánok táplálják. Talán ezek a törzs legőrültebb, fizikai és szellemi értelemben legdeformálódottabb tagjai. Mágikus hatalmuk nem lekicsinyelendő, és igen sötét típusú. Az üldöztetés során szinte teljesen kiirtották őket, csupán sűrű áthatolhatatlan erdők mélyén, szinte megközelíthetetlen helyeken maradtak meg törzseik.

A Rend megjelenésével abbahagyták vadászataikat, és mára a Pusztulathoz közeli vidékeken, ha nem is túl gyakran, de találkozhatunk velük. Bár ez a találkozás főként, ha egyedül vagyunk egy olyan erdőben, ahol egy Brehk törzs él, igen rövid lehet, ugyanis igen valószínű, hogy még fel sem ocsúdunk, és már egy Brehk harcos tányérján találjuk magunkat. A Brehkek ugyanis bár nem túl erősek, fizikai adottságaik, és a hosszú üldöztetés alatt megedződött érzékeik nagyon veszélyessé teszik őket, és bár intelligenciájuk nem éri el az emberét, az utóbbi időben ismét fejlődésnek indult. Veszett gyorsak, és remekül rejtőzködnek, egyes egyedek a Rend legjobb orgyilkosaival is felveszik a versenyt.

Manapság még mindig a Pusztulat közelében, vagy ember által gyéren lakta vidékeken élnek. Összes létszámuk becslések szerint 15000 fő, de ez biztosan nem fedti a valóságot. 100-200 fős törzsekben élnek. A törzset a sámánok tanácsa irányítja, a hierarchia nemzetségi alapú. A másik törzsekkel általában békében élnek, ám ha két Brehk törzsnek ugyanarra a területre fáj a foga, akkor ez rövid és véres mézárulásba torkollik, melyben mindkét törzs minden tagja (nők és gyerekek is) részt vesznek. Ez általában az egyik törzs pusztulásához vagy teljes behódolásához vezet, ami lényegében a két törzs megmaradt részeinek egybeolvadását jelenti, visszaállítva ezzel a viszálykodásban megfogyatkozott törzs eredeti létszámát.

Szerszámaikat és fegyvereiket áldozataiktól szerzik meg. Az üldöztetés időszakából visszamaradt reflexként évente vándorolnak, akár több száz mérföldet is. Lakóhelyük ugyanúgy lehet barlang a hegyekben, mint nádkunyhó egy mocsárban.

6.3 Draggit

A Brehkekkel együtt ők is a Káoszkor szülöttei. Ebben az időszakban sok olyan virágzó part menti város pusztult el teljesen, mint Krihggar. Ám ez a város más volt, mint a többi. Az itt élő emberek a város alatt lévő mágikus tulajdonságú érc bányászatából éltek, méghozzá igen jól. A bányákban rabszolgák tízezrei dolgoztak, olyan emberek, akiket jól fizetett zsoldosok ragadtak el falujukból. Így emelkedett olyan magasra néhány év alatt az a kis porfészek anélkül, hogy a külvilág bármit is felfogott volna ezen sötét üzemekből. Aztán, mikor a Pusztulat odaért, s a gazdagok odébb álltak, a rabszolgák persze maradtak. Az a 10.000-12.000 ottmaradt rabszolga védernyő és bármiféle külső segítség nélkül kellett, hogy szembenézzon a Pusztulat erejével. Elkeseredésükben a föld alatti tárnákba húzódtak, és ez lett a szerencsájük. A fém mágiája megvédte az érte sorvadókat, ugyanakkor némileg el is torzította. A Pusztulat 974-ben véglegesen magába falta Krihggart. Ezek után a lent rekedtek melységi lényekre vadászva tartották fenn magukat. Aztán 1112-ben felszínre merészkedett egy csapatuk. A fény teljesen elvakította őket, hiszen idáig telje sötétségben éltek, ezért csak a csillagok fényében merészkedtek fel újra s vették észre, hogy bőrük teljesen átlátszó, s hogy a Pusztulat nincs hatással rájuk. Életkoruk 40-50 évre csökkent. Eddigre már csak 8000-en maradtak életben. Számuk még jobban megfogyatkozott, ahogy a Pusztulat lényei rájuk törtek. Lassan azonban kihasználva adottságaikat, éjjel is látó szemüket, remek rejtőzködő képességüket, és különleges a barlangokban elsajátított harci technikáikat úrrá lettek a helyzeten. A sötétség lényei megtanulták félni éjfékete mágikus fémből készült pengéiket.

Rá kellett jönniük azonban, hogy az emberi társadalom soha többé nem fogadja már vissza őket. A Pusztulat határának elhagyása fájdalommal és egy idő után halállal fenyegeti őket, bár ha ama fémből van náluk egy darab, akkor bizonyos ideig képesek elhagyni a Pusztulatot. Az emberiség pedig már a Pusztulat lényeként tartja őket számon. Ekkor nevezték el magukat Draggiteknek - ami a saját nyelvükön kitaszítottat jelent.

Manapság még mindig zavarja őket a fény, bár már kezdenek hozzászokni. Az emberek köze nem merészkednek, a Pusztulat szélén épített erődített várakban élnek. Azon haszonleső kereskedők alamizsnájából tengődnek még, amit azért adnak, hogy karavánjaikat kísérjék a Pusztulaton keresztül. Jelenleg 20.000-en élhetnek, de számuk rohamosan fogy, mivel újabban kevés közöttük az utódok létrehozására képes egyed. Intelligenciájuk megmaradt a régi, de varázshatalmukat kiszívja a Pusztulat és a fém, ezért mágiahasználóik egyáltalán nincsenek. Élénk kapcsolatot tartanak fel a Mesterek Rendjével, mivel

utóbbiak szeretnek megtalálni annak kulcsát, hogy jöhetett létre ez a külön faj a fém hatására.

6.4 Nomádok

Nincs saját hazájuk, 6 nagyobb törzset alkotva élnek a Pusztulat által még nem fenyegetett síkságokon. Társadalmuk törzsi alapú, ám a törzsfő minden esetben nő. Az ő szerepe az, hogy kiválassza férjét a majdani hatalom birtokosát, aki a törzs hadvezére lesz. Az egyes törzsek állandó viszálykodásban élnek egymással, mely viszálykodások alapja általában a területek megosztása. A viszálykodás leginkább versengéshez hasonlítható, és csak ritkán volt példa arra, hogy az egyes törzsek között tény-

leges háború robbant volna ki. Külső ellenséggel szemben azonban mindig egyesítik erőiket, még akkor is, ha az előző pillanatban halálos ellenségei is voltak egymásnak. Egyesített erejük pedig nem megvetendő, hiszen a törzsek létszáma 100.000 fő felett van ami akár 15-20 ezer harc-edzett lovas katonát jelenthet. Állattartásból és kardjuk áruba bocsátásából élnek. A Rend gyakran fordul hozzájuk a legkülönfélébb feladatokkal. Vallási vezetőik a sámánok, minden esetben nők, a matriarchának alárendelve. Hatalmuk jelentős démonokkal cimborálnak, mágikus hatalmukat is démoni síkokról merítik.

A törzsek szinte állandó vándorlásban vannak, bár néhány helyen olykor évekre is megállnak. Ennek függvényében remek lovasok, a természet és az állatok mindig központi szerepet tölt be életükben.

